

Arrest

nr. 143 274 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 september 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster wenst beroep aan te tekenen tegen deze "beslissing van het commissariaat generaal d.d. 24.10.2014 gekend onder het nummer CG/1219256".

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in Maclood Ganj in Daramsala in India. U zou er heel uw leven hebben gewoond bij uw moeder en er school hebben gelopen in een van de scholen van de (CTA) Tibetaanse overheid in ballingschap. Na voltooiing van uw studies in 1997 zou u samen met uw moeder op straat in Daramsala kledij en andere spullen hebben verkocht om in jullie levensonderhoud te voorzien. U zou dit werk hebben gedaan tot een jaar voor uw vertrek uit India in september 2012. In 2011 zou uw moeder ziek zijn geworden waardoor u thuis bleef om voor haar te zorgen. Sinds 1999 zou u in Daramsala lid zijn van de Tibetan Women Association. In

april 2012 zou u er zijn bevorderd tot executive member en dit omdat u vrijwillig het secretariaatswerk van de organisatie op u had genomen. U zou ook deel hebben genomen aan activiteiten van het Tibetan Youth Congres in India. Uw politiek engagement voor beide organisaties zouden geen problemen hebben veroorzaakt met de Indische autoriteiten. In september 2011 zou u India hebben willen verlaten. U zou hiervoor een smokkelaar hebben gecontacteerd die u zou hebben bedrogen door uw RC en IC af te nemen zonder uw vluchtreis te regelen. U zou uw RC en IC niet meer hebben teruggekregen. Omdat u geen RC meer zou hebben gehad zou u in angst hebben geleefd door de politie te worden gearresteerd. De verkoop van koopwaar op straat in Daramsala zou ook moeilijker zijn geworden doordat het Indian Municipal Committee, dat toezicht houdt op de straatverkoop, van tijd tot tijd straatverkopers verjaagt en hun koopwaar in beslag neemt. U zou in India ook geen gelijke rechten hebben gehad. Zo zou u geen recht hebben op de Indische nationaliteit en zou u om van de ene naar de andere regio te reizen telkens een arrival- en departurestempel in uw RC moeten aanvragen. Tot slot zou u als jonge vrouw in India ook bevreesd zijn geweest voor aanranding door Indische mannen. Zo zou er in 1993 onderweg naar school een incident hebben plaatsgevonden. Indische mannen zouden gepoogd hebben u aan te randen. Sinds dit voorval zou de schooldirectie voor u een pendelbus hebben geregeld voor uw vervoer van en naar school. Hierna zou u niet meer zijn aangevallen door Indische mannen. In 2012 zou u een nieuwe smokkelaar hebben gecontacteerd. Deze zou voor u een vervalst Indisch paspoort en visum voor Frankrijk hebben geregeld. Op 5 september 2012 zou u in het bezit van deze documenten vanuit de luchthaven van Delhi een vlucht naar Frankrijk hebben genomen. Vervolgens zou u per trein naar België zijn doorgereisd waar u zich op 6 september 2012 vluchteling verklaarde.

U verklaarde thans niet naar India te kunnen terugkeren omwille van de volgende redenen. Zo zou het in België, in tegenstelling tot in India, mogelijk zijn om na uw werk overdag 's avonds nog een studie te doen. In België zou het ook veiliger zijn en kan u zich vrijer bewegen in het land.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw green book, uw geboorteakte, kopie van uw RC, verklaringsattest van de Regional Tibetan Women association, twee schoolattesten van de Tibetan Childrens village school en 1 schoolattest van de Central School for Tibetans in Shimla.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde kopies (green book, kopies van uw RC, twee studieattesten van de Tibetan Children village School, lidkaart van de Tibetan Women Association en 1 schoolattest van de Central School for Tibetans in Shimla) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn T. Ch., geboren op 25 december 1979 in Daramsala in India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 1) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, geboren en getogen in Daramsala in India. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratief dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaart in India te zijn geboren in Maclood Ganj in Daramsala en daar met uw familie te hebben geleefd tot uw vertrek uit India in september 2012. U zou in India school hebben gelopen in de Tibetan Village School en in de Central School for Tibetans in Shimla. Na voltooiing van uw studies in 1997 zou u met uw moeder op straat in Daramsala kledij hebben verkocht. In 2011 zou u met dit werk zijn gestopt om thuis uw zieke moeder te verzorgen. U zou dit gedaan hebben tot uw vertrek uit India op 5 september 2012 (CGVS, p. 1, p. 4).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een

administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 2). Met betrekking dat u niet meer over een RC beschikt, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht (zie verder).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet meer in het bezit was van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht uit India in eerste instantie aangeeft naar België te zijn gekomen omdat het moeilijker zou zijn geworden in Daramsala op straat koopwaar te verkopen. Zo zou het Indian Municipal Committee van tijd tot tijd straatverkopers in Daramsala verjagen en proberen de koopwaar in beslag te nemen. Dit zou niet altijd lukken omdat de straatverkopers telkens kunnen wegvlugten. Hierbij moet het CGVS opmerken dat uzelf verklaarde sinds 1997 tot 2011 dit werk te hebben uitgevoerd om in uw levensonderhoud te voorzien. U zou hiermee enkel zijn gestopt om uw zieke moeder te verzorgen.

Vervolgens verklaarde uzelf dat het Indian Municipal Committee gedurende jaren een willekeur hanteert bij het verjagen van straatverkopers en in beslagname van hun koopwaar. Normaliter zou het Comité de straatverkopers met rust laten zolang ze een dagtarief betalen voor de verkoop van hun spullen. Bij afwezigheid van ambtenaren van het Comité ter plaatse om de inningen te vorderen mogen de straatverkopers problemen verwachten bij de verkoop van hun spullen. Eens het tarief weer is betaald worden de straatverkopers met rust gelaten bij de verkoop van hun spullen. Tevens verklaarde u dat de Indian Municipal Committee het niet specifiek gemunt heeft op Tibetaanse straatverkopers. Zo zouden Indische en Nepalese straatverkopers die het dagtarief niet betalen ook van tijd tot tijd verjaagd worden en hun spullen in beslag genomen. Uzelf verklaarde dat het Comité Tibetanen die in de straat van de straatverkoop winkels uitbaten ongemoeid worden gelaten (CGVS, p. 4-5).

Uit bovenstaande vaststellingen kan geenszins gesteld worden dat de Indische autoriteiten Tibetaanse straatverkopers en handelaars viseert met het oog op vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven verklaarde uzelf dit werk sinds uw 19e levensjaar tot uw 31e jaar, een jaar voor u India in 2012 heeft verlaten, te hebben verricht (CGVS, p. 4-5). Hierdoor kan niet gesteld worden dat u vanwege bovenvermelde problemen India in 2012 om dringende redenen heeft moeten verlaten.

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde in India niet over gelijke rechten te hebben beschikt. Zo zou u er geen recht hebben op de Indische nationaliteit. Tibetanen zouden ook over een ander soort rantsoenkaart beschikken voor voedselsteun dan de Indiërs. Hierbij dient opgemerkt dat bovenstaande elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te besluiten tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat Tibetanen over heel wat andere rechten beschikken in India.

Evenzeer geldt dit voor uw verklaring dat Tibetanen uit Daramsala op basis van hun RC enkel een SIM-kaart in Daramsala kunnen bekomen en niet bijvoorbeeld in Delhi. Zo verklaarde uzelf over een PAN-card te hebben beschikt waardoor u een eigen bankrekening kon openen en dat dienst deed als geldig identiteitsstuk voor de Indische autoriteiten (CGVS, p. 7).

Voorts verklaarde u India te hebben verlaten vanwege de administratieve rompslomp die een RC met zich meebrengt. Zo zou u om van de ene naar de andere regio in India te kunnen reizen een departure- en arrivalstempel in uw RC hebben moeten aanvragen bij de lokale autoriteiten. Echter, hierbij dient

vastgesteld dat uzelf verklaarde slechts eenmalig omstreeks 2003/2004 een departure- en arrivalstempel te hebben aangevraagd en bekomen om van Daramsala naar Delhi te reizen. U zou vaak zonder dergelijke stempels in uw RC van Daramsala naar Delhi hebben kunnen reizen zonder dat dit ooit problemen heeft veroorzaakt met de Indische autoriteiten (CGVS, p. 6).

Verder verklaarde u dat sinds een smokkelaar uw RC en IC zou hebben afgenomen niet langer in India te hebben kunnen verblijven uit vrees voor arrestatie door de politie voor illegaliteit (CGVS, p. 5-6). Hierbij dient opgemerkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering niet meer over een RC en IC te beschikken. Vooreerst kan men zich de vraag stellen of u zomaar uw RC, IC en 50.000 roepies, via een derde, aan een smokkelaar zou geven, gezien het voor u uitermate belangrijke documenten betreft. In elk geval heeft u nagelaten in India na verlies van uw RC en IC een duplicaat aan te vragen bij de Indische overheid (CGVS, p. 2, p. 5-6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat een duplicaat van een verloren IC en RC kan bekomen worden bij de Indische overheid en dat hiertoe, indien nodig, de bemiddeling kan worden ingeroepen van de CTA. Uw uitleg als zou u hieraan niet gedacht hebben, kan allerminst overtuigen. Integendeel, het feit dat u nog een jaar in India blijft wonen zonder eraan te denken een nieuwe RC aan te vragen, is weinig geloofwaardig daar het verplicht is voor Tibetanen in India om te beschikken over een RC, temeer gezien uw goede banden met de CTA. Door niet over dergelijke documenten te beschikken, zou u immers problemen riskeren met de Indische autoriteiten. Ook het feit dat u, die wilde reizen, er niet aan zou hebben gedacht een nieuwe IC aan te vragen, is weinig geloofwaardig. Het feit dat u beweert er nooit aan te hebben gedacht een nieuwe RC aan te vragen, ondergraaft bovendien uw vrees voor arrestatie door de Indische autoriteiten vanwege illegaal verblijf in India door een gebrek aan een RC.

Voorts verklaarde u in India als jonge vrouw bevreesd te zijn geweest voor aanranding door Indische mannen. Zo zou er in 1993 een incident hebben plaatsgevonden onderweg naar school. Indische mannen zouden gepoogd hebben u aan te randen. U zou erin zijn geslaagd te ontkomen en na melding aan uw schooldirectie sindsdien met een schoolbus van school naar huis hebben gependeld (CGVS, p. 7). Hierbij dient door het CGVS te worden vastgesteld dat uzelf verklaarde dat, hoewel u nog bijna 20 jaar in India verbleef, een dergelijk incident zich niet meer heeft herhaald sinds u met de schoolbus naar school pendelde. Ook na voltooiing van uw studies verklaarde u dat Indische mannen u, buiten wat geflirt op straat niet meer zouden hebben aangevallen (CGVS, p. 7). Aldus kan niet gesteld worden dat u op basis van dit éne incident in 1993 een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Tenslotte verklaarde u niet naar India te kunnen terugkeren omdat het in België in tegenstelling tot India mogelijk is na werk overdag 's avonds een opleiding te volgen. België zou ook een veiliger en vrij land zijn (CGVS, p. 7). Bovenstaande elementen vallen geheel buiten de criteria van de Conventie van Genève.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 2).

U verklaarde uw IC samen met uw RC aan een smokkelaar te hebben gegeven die u zou hebben bedrogen door deze documenten in te houden zonder uw vluchtreis te regelen (CGVS, p. 3-4). Uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten zijn echter dermate vals dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden bestaat dat u wel nog in het bezit bent van uw IC en RC.

Vooreerst merkt het CGVS op dat het weinig geloofwaardig is dat u uw IC en RC zomaar aan een smokkelaar zou hebben afgegeven zonder voor een garantie te hebben gezorgd ze terug te krijgen (CGVS, p. 3-4). Immers, het betreffen belangrijke documenten die uw identiteit kunnen staven. Het zijn officiële identiteitsstukken van de Indische overheid die iets zeggen over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Tevens blijkt zoals eerder vermeld dat na uw vermeend verlies in India van beide documenten u geen enkele moeite heeft gedaan tot het bekomen van een duplicaat van de Indische overheid.

Dient vervolgens aangestipt dat u het vervalst Indisch paspoort en een visum voor Frankrijk waarmee u India zou zijn uitgereisd, niet kan voorleggen. Evenmin kon u uw bagage- of vliegticket voorleggen. Voor wat betreft het vals paspoort verklaarde u de naam niet te kennen vermeldt op dit paspoort. U zou ook niet weten hoe de smokkelaar aan het Frans visum zou zijn geraakt. Uw uitleg als zou u van de smokkelaar het paspoort slechts vluchtig hebben mogen inkijken is weinig overtuigend (CGVS, p. 3-4). Het is geheel niet overtuigend dat de smokkelaar u niet zou hebben geïnformeerd over uw reisdocumenten en reisdoel. Immers, op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone bestaat de mogelijkheid om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het niet geloofwaardig is dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel. Al deze vaststellingen laten het CGVS toe op gereede wijze te vermoeden dat u bewust uw IC en RC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhuilen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Uw voorgelegde kopies van uw RC, Green book, studieattesten van de Central Tibetan School en Tibetan Children Village school bewijzen weliswaar wel uw identiteit en behoren tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen. Ook uw voorgelegde lidkaart van de Tibetan Women Association kan bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin wijzigen. Immers, uzelf verklaarde nooit enige problemen te hebben ondervonden met de Indische autoriteiten vanwege uw activiteiten in de schoot van deze vrouwenorganisatie (CGVS, p. 4).

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op een schending van artikels 1 en 2 (A) van de Vluchtelingenconventie en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster beroept zich tevens op artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504)

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Wat betreft het land van herkomst

2.6.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6.3. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en datum. Verzoekster is geboren op 25 december 1979 te Dharamsala, India (originele geboorteakte, kopie RC) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (origineel *Green Book*). Verzoekster heeft heel haar leven in India geleefd. Verzoekster legt een kopie van haar RC voor, uitgegeven op 31 maart 1997 en jaarlijks verlengd tot 6 maart 2012. Verzoekster verkreeg "*denk dat ik het in 1998 heb ontvangen*" een IC, die eerst vijf jaar en daarna tien geldig was, zodat deze bij verzoeksters vertrek uit India nog altijd geldig was (gehoor p. 2). Verzoekster zou in september 2011 eerst haar IC en drie weken later haar RC aan de smokkelaar hebben gegeven, doch bedrogen zijn geweest en deze nooit hebben terug gekregen (gehoor p. 2). Verzoekster legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van haar ouders. Verzoekster stelt evenmin dat haar ouders de Chinese nationaliteit hadden, noch dat ze Chinese documenten bezaten. Verzoekster verklaart "*ik ben geboren en opgegroeid in India en heb geen documenten uit Tibet*" (gehoor p. 2). Verzoekster verklaart geen enkele band met China. Ter zitting stelt verzoekster dat haar moeders ouders Tibet met de Dalai Lama hebben verlaten en dat van haar vader niets gekend is.

2.6.4. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan aldus uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken geenszins blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft, noch dat zijzelf of haar ouders hiertoe stappen hebben ondernomen. Verzoekster is in India geboren en geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC) en een Indiase geboorteakte, waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Ook het verzoekschrift stelt dat verzoekster van "Tibetaanse origine" is.

2.6.5. Er worden in bestreden beslissing geen elementen aangebracht die de beweerde Chinese nationaliteit van verzoekende partij kunnen aantonen. De commissaris-generaal kon dus niet op basis van een door hem toegemeten "de jure" nationaliteit toepassing maken van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal gaat er immers aan voorbij dat hij de nood aan internationale bescherming van de asielzoeker – en in zoverre hij niet stateloos is – dient te beoordelen naar het land van de nationaliteit die de asielzoeker in werkelijkheid bezit. De louter juridische mogelijkheid deze te verwerven, is onvoldoende. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat het aan verzoekende partij toekomt haar nationaliteit ondubbelzinnig te verklaren en aan te tonen.

Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China prima facie in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit niet te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoekende partij het bezit van een Chinese nationaliteit niet aantoonde.

India is aldus voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Bij gebrek aan een nationaliteit dient verzoekster aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

2.6.6. *In casu* kan blijken uit het verzoekschrift dat verzoekende partij inderdaad geen vervolging naar China vooropzet en terecht enkel de vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bespreekt ten aanzien van 'zijn land van herkomst' zijnde India. Ter terechtzitting wordt dit door verzoekende partij bevestigd. Verwerende partij meent ter terechtzitting dat de motieven en argumenten van de bestreden beslissing naar India staande blijven.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de

asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

2.9. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*).

2.10. Verzoekster zou in september 2011 eerst haar IC en drie weken later haar RC aan de smokkelaar hebben gegeven, doch bedrogen zijn geweest en deze nooit hebben terug gekregen (gehoor p. 2). Verzoekster heeft een kopie van haar RC (gehoor p. 2). Dat verzoekster geen fotokopie heeft gemaakt van haar IC - wat haar eigenlijk reisdocument is - en wel van haar RC, is niet geloofwaardig. Verzoekster heeft zelf nagelaten een duplicaat of nieuwe RC en IC aan te vragen, wat haar eveneens ten zeerste kan worden aangerekend. Aldus is verzoekster zelf verantwoordelijk voor het ontbreken van documenten. Verzoekster kan voorts bezwaarlijk aanvoeren dat *“zonder RC kan je moeilijk leven in India”* nu zij tevens verklaart *“ik heb er niet aan gedacht om een duplicaat te vragen”*, wat meteen haar vrees loochent (gehoor p. 5-6). Verzoekster verklaart dan ook geenszins waarom zij geen werkelijke poging heeft ondernomen om een duplicaat en evenmin een nieuwe, andere RC aan te vragen, noch kan blijken dat zij hulp van de CTA of andere Tibetaanse of mensenrechtenorganisaties heeft ingeroepen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt immers dat *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”*. Verzoekster verklaart dat het een administratief gedoe is om te reizen in India, doch heeft slechts eenmaal een stempel aangevraagd en voor het overige geen problemen ondervonden omdat ze dit niet had gedaan. Hieruit kan evenmin enige vervolging worden afgeleid. Dat verzoekster smeergeld diende te betalen kan evenmin als een zwaarwichtige vervolging worden aanzien, noch kan blijken dat enkel Tibetanen hiervan het slachtoffer worden.

2.11. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” blijkt *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen zich stevig gevestigd hebben in India en hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoekster kan aldus niet louter stellen *“Bovendien vormt zij een doelwit voor de Indiase bevolking omwille van haar Tibetaanse afkomst en haar sociaal statuut”*, zonder deze bonte bewering ook maar enigszins te ondersteunen. Daarenboven wordt het Cedoca-onderzoek verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en komt het dan ook toe aan verzoekster om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen, *quod in casu non*. Verzoekster beperkt zich in deze tot bonte, niet-geadstrueerde beweringen die strijdig zijn met de objectieve informatie.

2.12. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indische overheid. Verzoekster kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. Verzoekster was politiek actief, doch kende hierdoor nooit problemen (gehoor p. 1). Verzoekster hielp haar moeder bij de verkoop van spullen van haar 19 tot haar 31 jaar en deed dit tot haar moeder ziek werd (gehoor p. 1). Indien verzoekster een bedrag diende te betalen om op straat te mogen verkopen, dan is dit geen zwaarwichtige vervolging, noch kan blijken dat enkel Tibetanen het slachtoffer worden van corruptie en afzetterij in India, hetgeen verzoekster bevestigt. Verzoekster verklaart schrik te hebben aangerand te worden, doch verklaart enkel dat ze in 1993 lastig gevallen werd, zodat er geen actuele vervolging kan worden vastgesteld, noch kan blijken dat verzoekster hulp heeft gezocht bij de Indische autoriteiten. Daarenboven heeft de school maatregelen

genomen. Dat verzoekster de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen, komt evenmin in aanmerking voor internationale bescherming, noch kan blijken dat verzoekster hiertoe ooit pogingen ondernomen heeft. Dat een rantsoenkaart moet verlengd worden of hiermee minder goederen kunnen worden verkregen, komt evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. Voor zover verzoekster nog verwijst naar *“alleenstaande Tibetaanse vrouwen in India”*, gaat zij eraan voorbij dat haar moeder, broer en neef nog in India wonen, studeren en werken. Indien groepsverkrachtingen inderdaad voorkomen, dan maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij persoonlijk dienaangaande een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt, noch dat enkel Tibetaanse vrouwen hiervan het slachtoffer zouden worden. Overigens heeft verzoekster haar ‘aanvraag tot versnelling procedure’ gemotiveerd door te stellen dat ze terug wou naar haar zieke moeder in India, zodat ook hieruit geen subjectieve vrees voor vervolging kan blijken, ook al stelt verzoekster ter zitting dat ze eerst een verblijfsvergunning in België wil.

2.13. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielaanvraag op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, noch dat de beslissing niet op correcte wijze werd gemotiveerd.

2.14. Volledigheidshalve en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”* blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfplaats een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Voor zover verzoekster inderdaad niet over een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoekster heeft India vrijwillig en ongedwongen verlaten zonder nood aan bescherming. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Bovendien is verzoekster geboren en getogen in India. Het is dan ook niet ernstig aan te voeren dat verzoekster na 32 jaar legaal verblijf de toegang tot India zou geweigerd worden. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielaanvragers zouden geïnterviewd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier *überhaupt* weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.15. Verzoekster legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit haar vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoeksters bewering dat zij gereisd heeft met een vals paspoort, is onvoldoende om een illegale reisweg aannemelijk te maken. Verzoekster verklaart immers dat zij dit vals paspoort *“ik heb het paspoort nooit in handen gekregen, die Indische man die zich als mijn echtgenoot voordeed had alles in handen en ik moest hem gewoon volgen”* (gehoor p. 3) en *“Hij [de smokkelaar] heeft het me nooit echt gegeven, hij had het de hele tijd bij hem en is met mij gereisd tot in België”* (gehoor p. 4), wat totaal ongeloofwaardig is in het licht van de talrijke, individuele controles op intercontinentale vluchten. Verzoekster herinnert zich evenmin op welke naam dit paspoort stond. Verzoekster gaat dan ook voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoeksters onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden reiswijze zodat zij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze haar geloofwaardigheid aan alsook haar verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen IC te kunnen voorleggen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoekster 950.000 Indische roepies (verklaring 34) zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze kon reizen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk niet te kunnen terugkeren naar India.

2.16. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken en foutief weergeven van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS (*"Het lijkt echter alsof het CGVS er alles aan doet om een negatieve beslissing te kunnen nemen, door te stellen dat verzoekster zou kunnen terugkeren naar India"*), het formuleren van bouté beweringen (*"Verzoekster kan zich niet richten tot de politie ter bescherming. Dat het duidelijk mag zijn dat zij internationale bescherming nodig heeft. Dat verzoekster zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt!"*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.18. De Raad stelt verder vast dat verzoeksters bewering dat *"Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekster wel degelijk voldoende redenen voor zijn"*, berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Voor zover verzoekster geen rechten kan doen gelden op de Indische nationaliteit, is India het land van gewoonlijk verblijf, waar verzoeksters grondrechten niet in het gedrang zijn en zij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, nu verzoekster dit nooit heeft aangebracht en ook uit geen enkel element in het administratief dossier kan blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van willekeurig geweld. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.20. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK